

get, da vi nu engang have Grønland at bestyre, og saaledes vilde jo vore Udgifter forøges og vore Indtægter forringes. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at gjøre en Anthydning af, hvorledes jeg har tænkt mig, at Sagen foreløbig kunde paabegyndes, da den ærede Minister har sagt, at der ikke var Nogen, der havde angivet nogen anden Maade, hvorpaa man kunde komme til det Maal, man ønskede. Jeg antager nemlig, at det Rigtigste vilde være forsøgsvis at begynde med enkelte Kolonier og der overdrage Handelen til private Mænd, saaledes at der blev paalagt disse Mænd de Indskrænkninger, der vare nødvendige, for at Handelen kunde føres paa en saadan Maade, som stemmede med Grønlandernes Tarv. Det ærede Medlem for Mariager (A. Hage) har talt om, at Grønlandernes Varer bleve betalte med en altfor ringe Pris i Forhold til, hvad vi kunne faae for dem herne, og jeg tror, at det kunde lade sig gennemføre saaledes, at disse Handelselskaber eller enkelte Handlende, hvorledes man nu vil tage det, selv kunde have en god Fordeel paa samme Tid, som de gave os et vederlag for Overdragelsen af denne Ret. Naar vi altsaa tænke os, at vi overlode Handelen til saadanne private Mænd eller Handelselskaber, saaledes at de givde os et vederlag for Overdragelsen af Retten, og vi da realiserede de betydelige Aktiver, som Handelen nu besidder, og som omtrent andrage 500,000 Rd., hvoraf altsaa alene den aarlige Rente vil være 20,000 Rd., vilde vi ved denne Indtægt faae Midler ihænde til at afskille Administrationen fra Handelen, at lønne de Embedsmænd, der da vilde blive nødvendige, og dog have et Overskud tilbage, der er større end det, som vi nu have fra Grønland. Det var denne Tanke, jeg vilde tillade mig at antyde. Nærmere at angive, hvilken bestemt Vej der skal følges og hvilke Resultater det vilde føre til, vilde være en Dristighed, som jeg ikke er i Besiddelse af, og vilde forudsætte en Skyldighed i disse Forhold, som jeg tror, at meget Faa eller maaskee Ingen af os besidder; det er en Ting, der maa være Gjenstand for nærmere Overvejelse, og jeg har kun tilladt mig at gjøre denne Anthydning, forbi, som sagt, den ærede Minister sagde, at der ikke

var Nogen, der havde antydet, hvorledes man paa anden Maade end den af ham antydede skulde gaae frem for at naae det Maal, man ønskede. Naar det ærede Medlem fra Mariager (A. Hage) nævnte som en Ulempe ved den grønlandske Handel, at man folgte Varer paa Kredit til Grønlanderne, skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg ikke heri kan dele Ansvar med ham, men dette kommer jo muligt af vor forskellige Opfattelse af de saakaldte Billighedshensyn. Jeg antager nemlig, at naar vi kunne faae Penge af Grønlanderne, saa sælge vi ikke Varerne paa Kredit, men lade dem betale dem kontant; men i de strenge Vintre, hvor Grønlanderen savner Levnelsesmidler, idet han ikke kan leve af Udbyttet af Sagten alene, hvor han og Familie altsaa ere udsatte for at døe af Sult, at da Kolonibestyreren sælger paa Kredit, for at Grønlanderen kan opholde sit og Families Liv, det er vistnok ligefrem Pligt og kan ikke kaldes en Mislighed. Jeg kjender en Kolonibestyrer, der har benyttet sin Vemyndigelse i saa Henseende til mange Grønlanderes Bedste, og jeg tror han fortjener Roes for denne sin Afserd, da det, som den ærede Minister har fremhævet, ikke er Handelsforholdene alene, der komme i Betragtning, men vi staa ogsaa som Grønlandernes Forsorg, som de, der skulle sørge for, at de kunne vedblive at eksistere. Med Hensyn til det af Fleertallet stillede Forslag om, at den forlangte Sum til Nordgrønland skulde udgaae, da hører jeg rigtignok til det Mindretal, som ikke har sluttet sig dertil. Marsagen til, at jeg ikke har sluttet mig til Fleertallets Forslag, er ikke den, at jeg ikke finder, at den Motivering, Fleertallet har givet, jo er fuldkommen rigtig, og at jeg ikke indseer, at det, Fleertallet navnlig har sagt med Hensyn til den store Veilængde og Vanskeligheden ved at gennemføre Sagen, synes at være fuldkommen vel begrundet; men min Grund er den, at naar vi i det Hele opfordre den ærede Minister til at afskille Administrationen fra Handelen, vil jeg ikke berøve ham den Sum, som synes ham uundværlig, forsaavidt han skal kunne gjøre noget Forsøg i denne Retning i Grønland. Det er jo en Afgift, som udredes af Grønlanderne selv ved det, vi vilde betale dem